

че Анаксархъ бѣше казвалъ горѣказанитѣ думи; когато напримеръ Александръ еднѣжъ бѣше испратилъ малки риби на Ифестиона, та съ това оизи искаше по нѣкой си начинъ иронически да се подигрива и да снижи ония т. е, които се устремяваха къмъ голѣми нѣща съ голѣми трудове и опасности, и че колкото по увѣселенията и придобитѣцитѣ Александръ малко надминуваше другитѣ хора. Слѣдователно отъ горѣказанитѣ нѣща се подразумева, че царъ Александра отъ нищо не пострада, нито пакъ се умаюва отъ нѣкого си отъ къмъ критическа точка зрѣние; слухътъ обаче, за божественното си произхождение употрѣбляваше го само за да подчини другитѣ хора.

§. 29. Прочее, Александръ като се върна повторително отъ Египетъ въ Финикия, та извѣднѣжъ принесе на боговетѣ жертви и тържества, послѣ постанови подвизи за кръговидни хора, и за трагически т. е. съ пѣсни, приготовленията имъ обаче, бѣха твърдѣ изрядни защото водителитѣ бѣха отъ изряднитѣ лица. Прочее, играчитѣ ¹⁾ на хората бѣха царитѣ на Киприянитѣ както ония въ Атина, които бѣха наслѣдници на чинътъ ²⁾ на всякое племе, и се

1) Т. е. водителитѣ на хората, които бѣха длъжни да издивжтъ отъ своето си имание за приспособление за онова врѣме.

2) Ония т. е., които поради длъжността на своето си богато имущество длъжни бѣха да играятъ, та всякоя година се избираше по единъ отъ всякое племе.